

Sygn. akt **X K 700/16**

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – W. K.

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2016 roku na rozprawie sprawy

A. B. (B.), syna S. i J. z domu W., urodzonego (...) w G.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 18 kwietnia 2011 roku w sprawie o sygn. akt II K 168/09 za popełniony: (i) w dniu 24 października 2008 roku czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; (ii) w okresie pomiędzy 01.01.2008-19.10.2008 roku czyn z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności; ((...)) w dniu 24 października 2008 roku czyn z art. 244 k.k., za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności, za które wymierzono mu karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

2. Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 17 listopada 2011 roku w sprawie o sygn. akt IX K 317/11 za popełniony w dniu 25 października 2010 roku czyn z art. 280 § 1 k.k. i inne, za który wymierzono mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 10 złotych każda, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat; postanowieniem z 09 kwietnia 2015 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności. Kara grzywny została wykonana w całości;

3. Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 18 lipca 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 1066/12 za popełniony w okresie od 09.09.2008 roku do 15.10.2008 roku czyn z art. 286 § 1 k.k. i inne, za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności i na mocy art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda;

4. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 04 lutego 2016 roku w sprawie o sygn. akt X K 1393/13, za popełniony w dniu 25 czerwca 2013 roku czyn z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

a także wobec którego zapadł wyrok łączny wydany przez Sąd Rejonowy w Gdyni w dniu 19 stycznia 2016 roku w sprawie II K 806/15, którym połączono kary wymierzone skazanemu w sprawach o sygn. akt IX K 317/11, w pkt II, III i IV w sprawie o sygn. akt II K 168/09 i karę wymierzoną mu w sprawie o sygn. akt II K 1066/12 i w to miejsce orzeczono wobec niego karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a także połączono kary jednostkowe grzywny wymierzone w sprawie IX K 317/11 i II K 1066/12 i w to miejsce wymierzono mu karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda.

orzekając na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw (Dz.U. z dnia 20 marca 2015 roku, poz. 396) i art. 4 § 1 k.k.

1. na mocy art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k., art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 i 4 k.k. łączy karę i karę łączną pozbawienia wolności prawomocnie orzeczone:

a) wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 19 stycznia 2016 roku w sprawie II K 806/15,

b) wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 04 lutego 2016 roku w sprawie o sygn. akt X K 1393/13

i w ich miejsce wymierza skazanemu **A. B. (B.)** karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności,

2. na mocy art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie I (pierwszym) niniejszego wyroku łącznej kary pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności, zaliczone na poczet kary łącznej wydanej w sprawie X K 806/15 w okresie od 24.10.2008 roku do dnia 24.06.2009 roku, w okresie od 25.10.2010 roku do 01.06.2011 roku i w okresie od 25.06.2013 roku do 27.06.2014 roku, uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w pozostałym zakresie,

4. na mocy art. 576 § 1 k.p.k. a contrario pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach podlegających połączeniu pozostawia do odrębnego wykonania,

5. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983, poz. 49/223 ze zm.) zwalania skazanego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. B. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 18 kwietnia 2011 roku w sprawie o sygn. akt II K 168/09 za popełniony: (i) w dniu 24 października 2008 roku czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; (ii) w okresie pomiędzy 01.01.2008-19.10.2008 roku czyn z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności; ((...)) w dniu 24 października 2008 roku czyn z art. 244 k.k., za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności, za które wymierzono mu karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

2. Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 17 listopada 2011 roku w sprawie o sygn. akt IX K 317/11 za popełniony w dniu 25 października 2010 roku czyn z art. 280 § 1 k.k. i inne, za który wymierzono mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 10 złotych każda, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat; postanowieniem z 09 kwietnia 2015 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności. Kara grzywny została wykonana w całości;

3. Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 18 lipca 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 1066/12 za popełniony w okresie od 09.09.2008 roku do 15.10.2008 roku czyn z art. 286 § 1 k.k. i inne, za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności i na mocy art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda;

4. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 04 lutego 2016 roku w sprawie o sygn. akt X K 1393/13, za popełniony w dniu 25 czerwca 2013 roku czyn z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

oraz wyrokiem łącznym wydanym przez Sąd Rejonowy w Gdyni w dniu 19 stycznia 2016 roku w sprawie II K 806/15, którym połączono kary wymierzone skazanemu w sprawach o sygn. akt IX K 317/11, w pkt II, III i IV w sprawie o sygn. akt II K 168/09 i karę wymierzoną mu w sprawie o sygn. akt II K 1066/12 i w to miejsce orzeczono wobec niego karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a także połączono kary jednostkowe grzywny wymierzone w sprawie IX K 317/11 i II K 1066/12 i w to miejsce wymierzono mu karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda.

dowody: dane o karalności k. 13-16; informacjach o pobytach k. 33-35; odpis wyrok k. 12; wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 17 listopada 2011 roku w sprawie o sygn. akt IX K 317/11 wraz z wyrokiem sądu odwoławczego k. 503-503v., 570 akt IX K 317/11; wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 18 lipca 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 1066/12 wraz z wyrokiem sądu odwoławczego k. 1915-1686; odpis wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 18 kwietnia 2011 roku w sprawie o sygn. akt II K 168/09 wraz z wyrokiem sądu odwoławczego k. 93-97, 98-99; wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni w dniu 19 stycznia 2016 roku w sprawie II K 806/15 wraz z wyrokiem sądu odwoławczego k. 86-86v., 115.

Zachowanie A. B. w trakcie odbywania kary określone jest jako zmienne. Skazany w czasie odbywania kary był czterokrotnie karany za nieprawidłowe zachowanie wobec funkcjonariusza ochrony i dziewięciokrotnie za dobre zachowanie i wykonywanie prac nieodpłatnych. Skazany karę odbywa w systemie zwykłym. Był zatrudniony nieodpłatnie poza terenem zakładu karnego, jednak na wniosek kontrahenta został wycofany z zatrudnienia. Następnie pracował nieodpłatnie jako pomoc kuchenna. Deklaruje krytycyzm wobec dokonanych przestępstw. Przyjęta względem niego prognoza penitencjarna jest pozytywna.

dowody: opinia o skazanym k. 32v.

Sąd zważył co następuje:

Na początku swoich rozważań Sąd chce podkreślić, że od dnia 1 lipca 2015 roku ustawodawca gruntownie przebudował model orzekania w przedmiocie wyroku łącznego i kar łącznych, konstruując również przepisy intertemporalne, które wskazują jakie przepisy stosować po dacie 1 lipca 2015 roku w związku z wejściem w życie w dniu 1 lipca 2015 roku przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych. I tak, norma art. 19 ust 1 wyżej wymienionej ustawy stanowi, że przepisów rozdziału IX kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W niniejszej sprawie A. B. został skazany m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 04 lutego 2016 roku, który uprawomocnił się dnia 28 lipca 2016 roku w sprawie X K 1393/13. Niewątpliwie zatem, w przedmiotowej sprawie zachodziła możliwość orzekania wobec niego w oparciu o nowe przepisy rozdziału IX ustawy – Kodeks karny.

Sąd zważył dalej, że treść owego art. 19 ust. 1 w/w ustawy niewątpliwie rodzi pewne trudności interpretacyjne. Dotyczy to w szczególności rozumienia znaczenia zapisu "zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu". Sąd, orzekając w przedmiotowej sprawie, rozważał jego dwojaką interpretację. I tak, pierwsza z nich sprowadza się do uznania, iż samo wydanie (lub uprawomocnienie się) wyroku po 1 lipca 2015 roku umożliwia w sprawie o wydanie wyroku łącznego orzekanie w tym przedmiocie na podstawie przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny w jej znowelizowanym brzmieniu (tj. obowiązującym po 1 lipca 2016 roku i ze zmianami wprowadzonymi w dniu 15 kwietnia 2016 roku). Ów sposób rozumienia tego zapisu oznaczałby, że samo wydanie po 1 lipca 2015 roku prawomocnego orzeczenia, bez względu na rodzaj wymierzonej w nim kary, otwiera swoistą „furtkę”, pozwalającą na zastosowanie znowelizowanych przepisów art. 85 k.k. i kolejne (chyba, że Sąd uzna, iż korzystniejsze,

stosownie do art. 4 § 1 k.k., są przepisy w ich uprzednim brzmieniu, tj. obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku). Druga z interpretacji tego zapisu jest w ocenie Sądu następująca: w przypadku wydania wobec skazanego po 1 lipca 2015 roku prawomocnego wyroku, Sąd, orzekając w sprawie o wydanie wyroku łącznego, obowiązany jest wpierv stwierdzić, czy w oparciu o znowelizowane przepisy rozdziału IX ustawy – Kodeks karny możliwe jest orzeczenie kary łącznej z karami, prawomocnie wymierzonymi skazanemu do 30 czerwca 2015 roku, a dopiero następnie ma możliwość prowadzenia rozważań w oparciu o art. 4 § 1 k.k., czy winno nastąpić orzekanie w oparciu o uprzednio obowiązujące przepisy tego rozdziału czy też przepisy znowelizowane i która z kar łącznych (tj. wydanych w oparciu o tzw. przepisy nowe czy też stare) jest wobec niego korzystniejsza.

W ocenie Sądu, tylko ta druga interpretacja zapisu „zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy” jest prawidłowa i winna być stosowana. Warto przy tym zwrócić uwagę na zapis art. 575 § 1 k.p.k. Sąd miał na uwadze, że stosownie do utrwalonego orzecznictwa, art. 575 § 1 k.p.k. rozumie się w taki sposób, iż „o potrzebie wydania nowego wyroku łącznego w miejsce dotychczasowego, który wówczas traci moc, nie decyduje fakt ujawnienia się jakiegokolwiek kolejnego skazania tej samej osoby, nieobjętego dotychczasowym wyrokiem łącznym, lecz tylko takiego, który spełnia przesłanki z art. 85 k.k. i w związku z tym nadaje się do połączenia, bądź to ze wszystkimi, bądź co najmniej z jednym ze skazań objętych istniejącym wyrokiem łącznym, co powoduje, że dotychczasowy węzeł prawomocnie połączonych kar ulega rozwiązaniu. Tylko przy braku podstaw do zastosowania art. 575 k.p.k. uprzednie prawomocne zakończenie postępowania o wydanie wyroku łącznego obejmującego kary orzeczone w obu sprawach stanowi negatywną przesłankę procesową w postaci powagi rzeczy osądzonej” (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z 10 lipca 2013 roku, sygn. akt II KK 14/13). Zwrócić należy uwagę, iż „wydanie wyroku łącznego” oznacza w przepisie art. 575 § 1 k.p.k. de facto „orzeczenie nowej kary łącznej”, albowiem w przypadku braku podstaw dla orzeczenia nowej kary łącznej wydane orzeczenie nie ma charakteru wyroku łącznego (patrz choćby art. 572 k.p.k.). Ustawodawca nie mówi przy tym o „wszczęciu postępowania o wydanie wyroku łącznego” albo o „orzekaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego”, lecz o „wydaniu wyroku łącznego”. W ocenie Sądu ową interpretację należy, per analogia, stosować również do zapisu art. 19 ust. 1 w/w ustawy nowelizującej. Użycie przez ustawodawcę stwierdzenia „orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem” oznacza zatem, iż ów nowy, prawomocny wyrok wymaga wydania nowego wyroku łącznego i orzeczenia nowej kary łącznej. Warto przy tym zauważyć, że treść art. 575 § 1 k.p.k. ulegała zmianie z dniem 01 lipca 2015 roku w sposób, który potwierdza powyższe konkluzje Sądu – jego uprzednie brzmienie mówiło bowiem o tym, że jeżeli po wydaniu wyroku łącznego zachodziła potrzeba wydania nowego wyroku łącznego, z chwilą jego wydania poprzedni wyrok łączny tracił moc. Oczywiście jest przy tym, iż owa potrzeba wydania nowego wyroku łącznego i wydania nowej kary łącznej musi ujawnić się na tle znowelizowanych przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny; jest to szczególnie jasne przy uwzględnieniu cytowanego już art. 575 § 1 k.p.k. (choć ten ostatni ma charakter procesowy). Konkludując, w ocenie Sądu, prawomocne skazanie po 1 lipca 2015 roku umożliwia stosowanie przy orzekaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny w ich znowelizowanym brzmieniu (tj. obowiązującym po 1 lipca 2015 roku) jedynie wówczas, gdy według owych „nowych przepisów” kara wymierzona tym wyrokiem podlega łączeniu z karami prawomocnie wymierzonymi skazanemu wyrokami wydanym przed 30 czerwca 2015 roku (tak też Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt II AKz 124/16 z dnia 31.05.2016 roku).

Jak zaznaczona na wstępie w przedmiotowej sprawie wobec skazanego po dniu 01 lipca 2015 roku wydane zostało orzeczenie w sprawie X K 1393/13 – wyrok w tej sprawie zapadł w dniu 04 lutego 2016 roku. Co więcej, kara wymierzona w tej sprawie nie została w całości wykonana i teoretycznie mogła podlegać, zgodnie z art. 85 § 1 – 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k., łączeniu z karą wymierzoną mu w sprawie o sygn. akt II K 806/15. Niewątpliwie zatem Sąd dysponował możliwością stosowania wobec A. B. przepisów ustawy – kodeks karny, w jego brzmieniu obowiązującym po 1 lipca 2016 roku i zmodyfikowanym przez przepisy ustawy z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw. Sąd badał przy tym, stosownie do art. 4 § 1 k.k., możliwość połączenia kar wymierzonych skazanemu również w oparciu o przepisy ustawy – Kodeks karny w jej brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, uznał jednakże, że nie byłoby to względniejsze. Orzekając bowiem na podstawie przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny w ich brzmieniu obowiązującym po 1 lipca

2015 roku łącznie podlega kara łączna pozbawienia wolności wymierzona w sprawie II K 806/15 i kara pozbawienia wolności wymierzona w sprawie X K 1393/13, a tym samym maksymalna kara łączna, jaka może zostać wymierzona skazanemu to 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W przypadku natomiast stosowania uprzednio obowiązujących przepisów (do 30 czerwca 2015 roku) Sąd w ogóle nie dysponowałby możliwością połączenia uprzednio wymierzonych skazanemu kar w postępowaniach o sygn. akt IX K 317/11, II K 168/09 i II K 1066/12 z karą wymierzoną mu w postępowaniu o sygn. akt X K 1393/13 z uwagi na treść art. 85 k.k. (w jego uprzednim brzmieniu). Czyn, za który skazanemu w postępowaniu o sygn. akt X K 1393/13 wymierzono bowiem karę został popełniony już po wydaniu wyroku w sprawie o sygn. akt II K 168/09. Tym samym, w ocenie Sądu, stosowanie obecnie obowiązujących przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny, jest niewątpliwie względniejsze dla skazanego.

Sąd zważył dalej, że postępowanie o wydanie wyroku łącznego ma na celu urzeczywistnienie zasady łączenia jednostkowych kar podlegających łączeniu, a wymierzonych prawomocnymi wyrokami w różnych postępowaniach. Przesłanki dopuszczalności łączenia kar jednostkowych, także w wyroku łącznym, wskazuje art. 85 k.k. Zgodnie z art. 85 § 1 i 2 k.k. w obecnym brzmieniu, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną (§1). Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

W niniejszej sprawie przesłanki warunkujące możliwość wydanie wyroku łącznego, w ocenie Sądu, zachodzą zatem w stosunku do następujących wyroków:

1. Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 19 stycznia 2016 roku w sprawie **II K 806/15**;
2. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 04 lutego 2016 roku w sprawie **X K 1393/13**.

We wszystkich tych przypadkach A. B. wymierzono kary pozbawienia wolności, a zatem kary, które można ze sobą połączyć. Nadto, żadna z tych kar w dniu 28 grudnia 2016 roku, tj. w dacie wyrokowania, nie została jeszcze w całości wykonana.

Rozważając kwestię wysokości kary łącznej, jaka winna zostać orzeczona względem A. B. w miejsce skazań objętych wyżej wymienionymi wyrokami Sąd miał na względzie treść art. 86 k.k., wyznaczającego jej granice. Z przepisu tego wynika, że Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (ewentualnie - kar łącznych, podlegających łączeniu, vide art. 86 § 4 k.k.) do ich sumy, nie przekraczając jednak w odniesieniu do kary pozbawienia wolności – 15 lat. Co do zasady zatem, kara łączna pozbawienia wolności w tym wypadku powinna mieścić się w granicach od 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadmienić należy, że wymierzając karę łączną Sąd nie rozważa ponownie kwestii społecznej szkodliwości czynów, za które zostały orzeczone kary jednostkowe, ani też stopnia zawinienia przy popełnieniu wyżej wymienionych czynów. W doktrynie prawa karnego podkreślano dotąd, że przy wymiarze kary łącznej decydujące znaczenie ma względem na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (M. Szewczyk, Kara łączna w polskim prawie karnym, Kraków 1981, s. 78). Zastosowanie właściwej zasady łączenia kar (absorpcji, kumulacji, asperacji) w głównej mierze zależy od związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się czynami. W aspekcie przedmiotowym związek realnie zbiegających się przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, tj. bliskość czasowa ich popełnienia (największa, gdy przestępstwa popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), tożsamość osób pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra prawne, tym większa przedmiotowa bliskości przestępstw), sposób działania sprawcy. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywację bądź pobudki kierujące sprawcą, rodzaj i formę jego zawinienia. Im ściślejszy związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy zbiegającymi się czynami, tym bardziej zasadne jest zastosowanie zasady absorpcji. (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 marca 1981 r. VI KZP 5/81, OSNPG 1981, z. 5, poz. 43 oraz uchwałę w składzie 7 sędziów z dnia 25 lutego 2005 roku, I KZP 36/04, OSNKW 2005, Nr 2, poz. 13). Dodany nowelizacją obowiązującą od 1 lipca 2015 roku przepis art. 85a kk wprost wskazuje zaś, że orzekając karę łączną,

sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na uwadze powyższe względy Sąd doszedł do przekonania, iż wymiar kary łącznej za pozostające w zbiegu przestępstwa w tym wypadku winien zostać ukształtowany na zasadzie asperacji. W tam zakresie znaczenie miał fakt, iż przestępstwa te były popełniane w stosunkowo dużych odstępach czasu, jak i okoliczność, że jedynie częściowo godziły w tożsame dobra prawne (czyny tak przeciwko mieniu, jak i monopolowi Państwa w zakresie obrotu środkami odurzającymi i przestępstwa przeciwko wymiarowi sprawiedliwości); nie zachodziła również tożsamość osób pokrzywdzonych. Nadto należało mieć na uwadze, jako okoliczności mające przemawiać za zastosowaniem zasady absorpcji, że skazany prezentuje zasadniczo właściwą postawę podczas odbywania kary pozbawienia wolności i w ocenie Dyrektora zakładu w którym przebywa jego prognoza penitencjarna jest obecnie pozytywna. W czasie pobytu w izolacji skazany był 9-krotnie wyróżniany nagrodami za wykonywanie prac nieodpłatnych oraz dobre zachowanie. Jednocześnie jednak skazany był również karany dyscyplinarnie, jego zachowanie należy zatem ocenić jako zmienne. Dodatkowo też, Sąd nie dopatrył się względem skazanego żadnych szczególnych okoliczności, które przemawiałyby za zastosowaniem przy łączeniu wymierzonych mu kar zasady pełnej absorpcji lub też kumulacji, wymierzył mu karę łączną stosując właśnie zasadę asperacji. Z tego też względu Sąd uznał, że wymierzona skazanemu kara łączna 5 lat pozbawienia wolności, będzie karą adekwatną i sprawiedliwą.

W pkt II wyroku Sąd w oparciu o treść art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności, zaliczone na poczet kary łącznej wydanej w sprawie X K 806/15 w okresie od 24 października 2008 roku do dnia 24 czerwca 2009 roku, w okresie od 25 października 2010 roku do 01 czerwca 2011 roku i w okresie od 25 czerwca 2013 roku do 27 czerwca 2014 roku, uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi pozbawienia wolności.

Sąd, w dalszej części orzeczenia, na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w pozostałym zakresie.

W punkcie IV wyroku na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. (a contrario) pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach określonych w punkcie I wyroku łącznego Sąd pozostawił do odrębnego wykonania.

Sąd, mając na względzie treść art. 626 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983, poz. 49/223 ze zm.) zwolnił skazanego od ponoszenia wydatków w postępowaniu sądowym, mając na uwadze to, że pozostaje w izolacji penitencjarnej, a jego obecne możliwości zarobkowe są znacznie ograniczone.